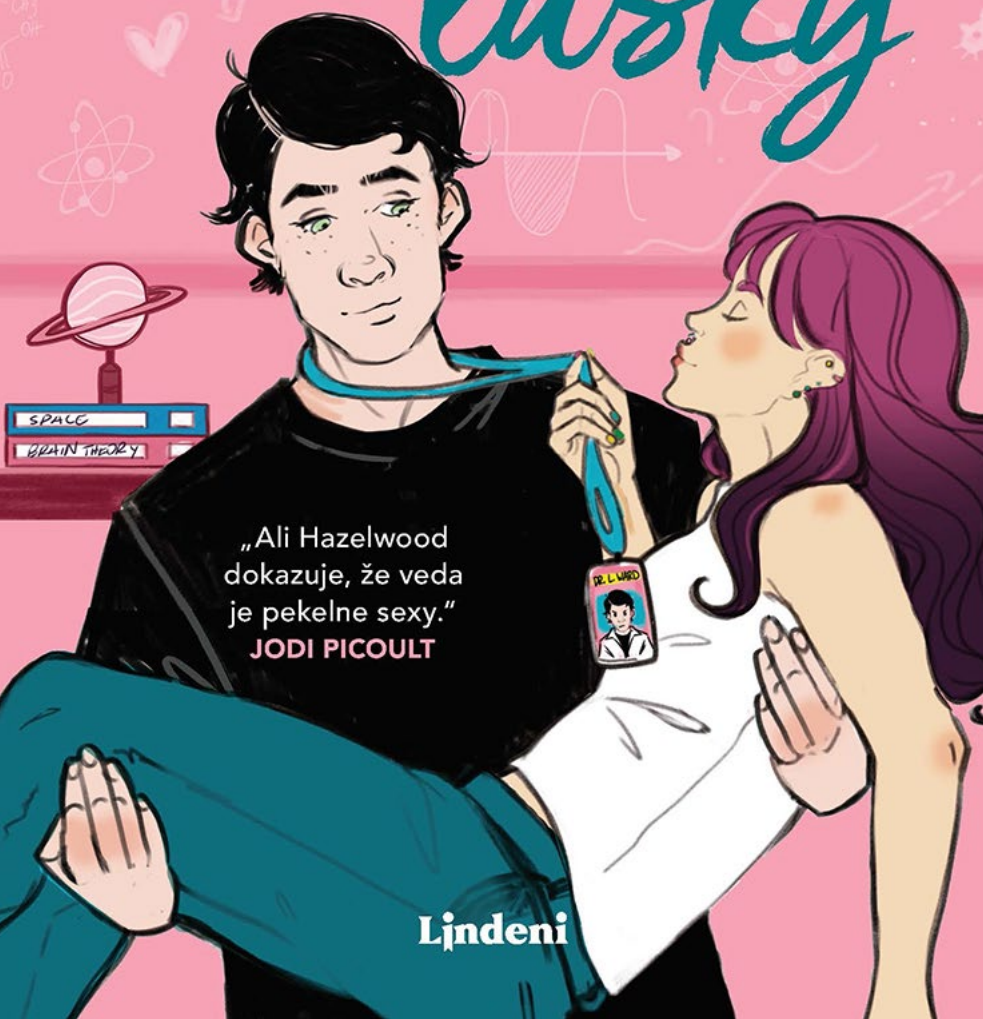

ALI HAZELWOOD

Analýza lásky

„Ali Hazelwood
dokazuje, že veda
je pekelně sexy.“
JODI PICOULT

Lindeni

Analýza lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ali Hazelwood
Analýza lásky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Analýza *lásky*

ALI HAZELWOOD

Analýza *lásky*

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

Grems, toto je pre vás [DolphinBoob.gif]

1

HABENULA: SKLAMANIE

TOTO JE MÔJ najobľúbenejší poznatok na celom svete: doktorka Maria Curieová-Sklodowska sa vydávala v svojej pracovnej róle.

Celé je to fakt bomba príbeh: jeden jej známy, vedec, ju dal dokopy s Pierrom Curiem. Obaja rozpačito priznali, že čítali vedecké práce toho druhého a flirtovali spolu nad skúmavkami plnými tekutého uránu, a on ju do roka požiadal o ruku. Maria však prišla do Francúzska len kvôli titulu a s ťažkým srdcom Pierra odmietla, aby sa mohla vrátiť do Poľska.

Celé zle.

Na scénu prichádza Krakovská univerzita, záporák a neúmyselne aj amor tohto príbehu, ktorá Mariu odmietla zamestnať, pretože bola žena (no pekne, K. U.). Podraz, ja viem, ale našťastie ju tým v konečnom dôsledku poslala späť do Pierrovho milujúceho, ešte nie rádioaktívneho náručia. Títo dvaja nádherní nerdi sa zobrali v roku 1895 a Maria, ktorá

v tom čase tak celkom nezarábala majland, si kúpila svadobné šaty, ktoré boli dostatočne pohodlné na každodenné nosenie v labáku. Nemôžete povedať, že moja kamka nebola pragmatická.

Jasné, tento príbeh začne byť podstatne menej mega, keď ho pretočíte zhruba o desať rokov dopredu, keď sa Pierre nechal prejsť kočom a zanechal Mariu a ich dve dcéry na svete samy. Zaostrite na rok 1906, pretože tam nájdete skutočné posolstvo tohto príbehu: veriť, že vás niekto neopustí, nie je dobrý nápad. Nakoniec odídu všetci – tak či onak. Možno sa v daždivé ráno pošmyknú na Rue Dauphine a konský povoz im rozmliaždi lebku. Možno ich unesú mimozemšťania a zmiznú v diaľavách vesmíru. Alebo sa možno šesť mesiacov pred svadbou vyspia s vašou najlepšou kamoškou, a vy tú svadbu preto budete musieť zrušiť a prepadnú vám tony peňazí v nevratných zálohách.

Predstavivosti sa medze nekladú.

Dalo by sa teda povedať, že Krakovská univerzita je len taký vedľajší záporák. Nechápte ma zle: milujem predstavu, ako doktorka Curieová vtancuje do Krakova v štýle *Pretty Woman* v svojich svadobno-laboratórnych šatách, mávajúc dvoma nobelovkami a kričiac: „Chyba. Veľká. Chyba.“ Ale skutočný záporák, ten, pre ktorého Maria skončila v slzách a hľadiac dlho do noci do stropu, je strata. Žiaľ. Pominuteľnosť neodmysliteľne spätá s ľudskými vzťahmi. Skutočným záporákom je láska: nestabilný izotop neustále podliehajúci spontánnemu jadrovému rozpadu.

A nikdy ho nestihne trest.

Viete, na čo sa dá skutočne spoľahnúť? Čo doktorku Curieovú za celý jej život nikdy, *nikdy* neopustilo? Jej zvedavosť. Jej objavy. Jej úspechy.

Veda. Vo vede to žije.

A práve preto v momente, keď mi NASA oznámi, že si ako vedúcu výskumníčku projektu BLINK, jedného z ich najprestížnejších výskumov v oblasti neuroinžinierstva, vybrala mňa – *Mňa! Bee Königswasserová!* –, zapiším. Nahlas a radostne zapiším v svojej miniatúrnej kancelárii bez okien v areáli *National Institutes of Health* v Bethesde. Zapiším pri predstave úžasnej technológie na zlepšenie výkonu, ktorú budem vyvíjať pre samotných astronautov v NASA, a potom si spomeniem, že mám steny tenké ako toaletný papier a môj sused vľavo odo mňa na mňa raz podal oficiálnu sťažnosť, pretože som bez slúchadiel počúvala ženský alternatívny rock z deväťdesiatych rokov. Takže si k ústam pritlačím chrbát ruky, zahryznem doň a čo najtichšie poskakujem na mieste, zatiaľ čo vnútri vybuchujem od radosti.

Predstavujem si, že takto sa musela cítiť doktorka Curieová, keď jej koncom roka 1891 napokon dovolili študovať na Parížskej univerzite: akoby bol svet plný (ideálne nerádioaktívnych) vedeckých objavov konečne na dosah ruky. Je to bez debaty ten najvýznamnejší deň môjho života a odštartujem ním *fenomenálny* víkend plný osláv. Top momenty zahŕňajú:

- Podelím sa o novinky s tromi mojimi obľúbenými kolegami a ideme do nášho obvyklého baru, hodíme do seba niekoľko citrónových kokteíl a jeden po druhom bohovsky vtipne napodobňujeme to, ako nás Trevor, náš škaredý šéf v strednom veku, požiadal, aby sme sa doňho nezamilovali. (Akademici zvyknú žiť v mnohých sebaklamoch – teda až na Pierra Curieho. Pierre by si to nikdy nedovoliť.)
- Prefarbím si vlasy z ružových na fialové. (Doma, pretože začínajúci akademici si kaderníctvo nemôžu

dovoliť. Moja sprcha potom vyzerá ako niečo medzi strojom na cukrovú vatú a jednorožím bitúňkom, ale po incidente s medvedíkom čistotným – verte mi, o tomto nechcete vedieť viac – mi už zálohu aj tak nevrátia.)

- Urobím si výlet do Victoria's Secret, kúpim si peknú zelenú spodnú bielizeň a nedovolím si cítiť sa pre tie vyhodené peniaze previnilo (hoci sú to už roky, odkedy ma niekto videl bez šiat, a ak bude po mojom, tak ma ani dlhé, dlhé roky neuvidí).
- Stiahnem si program *Z gauča po maratón*, s ktorým som už dlho chcela začať, a idem prvý raz behať. (Potom dokrivkám domov, preklínajúc svoje prehnané ambície a promptne prejdem na program *Z gauča po päť kilometrov*. Nemôžem uveriť, že niektorí ľudia cvičia *každý deň*.)
- Napečiem dobrôtky pre Finneasa, starého kocúra môjho rovnako starého suseda, ktorý sa ku mne často zatúlava na druhú večeru. (Odpláca sa mi tým, že mi ničí obľúbené conversy. Doktorka Curieová musela byť v svojej nekonečnej múdrosti psičkárka.)

V skratke, užijem si to. Ani ma len nezamrzí, že príde pondelok. V práci je stále všetko po starom – experimenty, schôdzky v labáku, hltanie mrazených jedál a nalievanie sa bublinkovou vodou, keď spracúvam dáta –, ale s vidinou BLINKu mi aj to staré pripadá nové a vzrušujúce.

Budem úprimná: šialene som sa bála. Keď mi v priebehu ani nie šiestich mesiacov zamietli štyri žiadosti o grant, bola

som presvedčená, že moja kariéra uviazla na mŕtvom bode – alebo je úplne v troskách. Kedykoľvek si ma Trevor zavolať do svojej pracovne, rozbúšilo sa mi srdce a začali sa mi potiť dlane, pretože som si bola istá, že mi povie, že mi neobnoví ročnú zmluvu. Posledných pár rokov od skončenia doktorandského nebolo bohviečo.

Ale tomu je teraz koniec. Práca pre NASA mi môže naštartovať kariéru. Koniec koncov, vybrali ma v nemilosrdnom výberovom procese, v ktorom proti mne stáli hviezdy ako Josh Martin, Hank Malik a dokonca aj Jan Vanderberg, príšerný týpek, ktorý môj výskum zhadzuje, akoby to bol olympijský šport. Narazila som na isté prekážky, vlastne celý kopec, ale po takmer dvoch desaťročiach mojej posadnutosti mozgom je to tu: som hlavná neurovedkyňa projektu BLINK. Budem navrhovať vybavenie pre *astronautov*; vybavenie, ktoré budú používať *vo vesmíre*. Ujdem z Trevorovho upoteného, sexistického zovretia. Uzatvorím dlhodobú zmluvu a dostanem vlastné laboratórium, v ktorom budem viesť vlastný výskum. Je to medzník v mojom profesionálnom živote – čo je, popravde, jediný život, na ktorom mi záleží.

Niekoľko dní som z toho úplne nadšená. Celá unesená. Absolútne nadšene unesená.

Potom, v pondelok o 16.33, mi pípne správa z NASA. Prečítam si meno človeka, ktorý bude viesť BLINK spolu so mnou, a zrazu už nič z toho neplatí.

„PAMÄTÁŠ SI NA Levia Warda?“

„*Brennt da etwas...* čože?“ Mareikin hlas v telefóne znie zastreto a ospalo, tlmí ho slabý signál a diaľka. „Bee? To si ty? Koľko je hodín?“

„Štvrt na deväť v Marylande a...“ Rýchlo vypočítam časový rozdiel. Pred niekoľkými týždňami bola Reike v Tadžikistane, ale teraz je... žeby v Portugalsku? „Dve ráno u teba.“

Reike zavrčí, zastoná, zaskučí a vydá celú plejádu ďalších zvukov, ktoré sú mi dobre známe, keďže sme sa prvé dve desaťročia života delili o izbu. Uvelebím sa na gauči a čakám, až kým sa neopýta: „Kto umrel?“

„Nikto. Teda, *niekto* určite, ale nikto, koho poznáme. Fakt si spala? Si chorá? Mám za tebou priletieť?“ Vážne ma znepokojí, že moja sestra sa nezabáva niekde v klube, nepláva nahá v Stredozemnom mori alebo sa nejaší s nejakým čarodejníckym klanom v pyrenejských lesoch. Tráviť noc spaním je pre ňu veľmi netypické.

„Nie. Zasa mi došli peniaze.“ Zazíva. „Súkromne doučujem rozmazaných bohatých portugalských chalanov, až kým si nezarobím dosť na letenku do Nórska.“

Viem, že nemá cenu pýtať sa: „Prečo do Nórska?“, keďže Reike by skrátka odpovedala: „Prečo nie?“ Takže zvolím: „Potrebuješ, aby som ti poslala peniaze?“ Vyslovene sa v nich netopím, predovšetkým po dňoch strávených oslavami (predčasnými, ako sa ukázalo), ale pár dolárov oželiem, ak si dám pozor. A nebudem ješť. Niekoľko dní.

„Ale nie, rodičia tých faganov platia dobre. Och, Bee, včera sa ma jeden dvanásťročný chalan pokúsil chytiť za prso.“

„Fuj. Čo si urobila?“

„Povedala som mu, že mu odsekнем prsty, čo iné. Každopádne – čomu vďačím za potešenie z tohto brutálneho prebudení?“

„Mrzí ma to.“

„Nie, nemrzí.“

Usmejem sa. „Nie, nemrzí.“ Aký zmysel má deliť sa s niekým o sto percent svojej DNA, ak ho nemôžete zobudiť na

jeden núdzový pokec? „Pamätáš si na ten výskumný projekt, ktorý som spomínala? BLINK?“

„Ten, ktorý vedieš? V NASA? Kde budeš s tou svojou fajnovou mozgovou vyrábať fajnové prilby, aby to šlo tým fajnovým astronautom vo vesmíre lepšie?“

„Hej. Niečo také. Ukázalo sa, že nie som hlavná vedúca, ale *spoluvedúca*. Projekt financujú NIH a NASA. Začali sa naťahovať, kto z nich by mal mať projekt pod palcom, a nakoniec sa dohodli na spoločnom vedení.“ Kútikom oka si všimnem oranžovú šmuhu – na parapete kuchynského okna sa rozvaľuje Finneas. Pustím ho dnu a párkrát ho poškrabkám po hlave. Láskyplne zamraučí a obližne mi ruku. „Pamätáš si Levia Warda?“

„Je to nejaký chalan, s ktorým som chodila, a teraz sa mi snaží ozvať, lebo má kvapavku?“

„Čože? Nie. Chodila som s ním na doktorandské.“ Otvorím skrinku, v ktorej mám Whiskas. „Robil si v mojom labáku doktorát zo strojného inžinierstva, keď som začínala, bol v piataku...“

„Wardebil!“

„Hej, on!“

„Pamätám si ho! Nebol náhodou... sexy? Vysoký? Namakaný?“

Potlačím úsmev a nalejem Finneasovi do misky jedlo. „Nie som si istá, čo si mám myslieť o tom, že si o mojom úhlavnom nepriateľovi z doktorandského pamätáš iba to, že mal stodeväťdesiat centimetrov.“ Sestry doktorky Marie Curieovej, slávna lekárka Bronisława Dłuska a aktivistka v oblasti vzdelávania Helena Szalayowa, by sa určite takto neznížili. Iba žeby to boli nadržané babizne ako Reike – a v tom prípade by sa zachovali presne tak isto.

„A že bol namakaný. Mala by si byť pyšná na moju sloniu pamäť.“

„A aj som. Tak či onak, povedali mi, kto bude môj spoluedúci z NASA, a...“

„Neverím.“ Reike si musela sadnúť. Jej hlas znie zrazu krištáľovo jasne. „*Neverím.*“

„Ale ver.“ Keď vyhadzujem prázdne vrečko, počúvam sestrin maniakálny škodoradostný chechot. „Vieš čo, mohla by si sa aspoň tváriť, že si to tak veľmi neužívaš.“

„Och, mohla by som. Ale budem sa?“

„Očividne nie.“

„Plakala si, keď si sa to dozvedela?“

„Nie.“

„Plesla si si hlavu o stôl?“

„Nie.“

„Neklam mi. Máš na čele hrču?“

„... Možno takú maličkú.“

„Och, Bee. Bee, ďakujem, že si ma zobudila, aby si sa podelila o tieto veľkolepé novinky. Nebol to Wardebil, kto povedal, že si škaredá ako noc?“

Nie, minimálne nie týmito slovami, ale zasmejem sa tak nahlas, že na mňa Finneas vydesene pozrie. „Nemôžem uveriť, že si pamätáš práve *toto*.“

„Akože, dosť ma to naštvalo. Si fakt sexy.“

„Vravíš to len preto, lebo vyzerám presne ako ty.“

„Vážne? Vôbec som si nevšimla.“

Aj tak to nie je celkom pravda. Áno, Reike aj ja sme nízke a štíhle. Máme tie isté symetrické črty tváre, modré oči a rovné čierne vlasy. Ale fáz, keď sme sa podobali ako vajce vajcu, už máme za sebou, a ako dvadsaťosemročné by nás nikto nemal problém rozpoznať. Predovšetkým preto, že moje vlasy si za posledné desaťročie prešli celou paletou pastelových odtieňov, milujem piercingy a príležitostne si dám spraviť tetovanie. Reike, milovníčka cestovania s umeleckými sklonmi,

je ozajstná slobodná duša rodiny, ale na jej prístupe k zovňajšku to veľmi nevidno. Úloha zaplniť túto medzeru je teda na mne, akože nudnej vedkyňi.

„A bol to teda on? Ten, ktorý ma sprostredkovane urazil?“

„Hej. Levi Ward. V celej svojej veľkoleposti.“

Nalejem Finneasovi vodu. Nebolo to *doslova* takto. Levi ma nikdy priamo neurazil. Zato nepriamo...

V druhom semestri doktorandského štúdia som mala svoju prvú akademickú prednášku a brala som ju veľmi vážne. Celý svoj prejav som sa naučila naspamäť, šesťkrát prerobila PowerPoint, dokonca som hysterčila, čo si dám na seba. Nakoniec som sa obliekla o niečo slušnejšie ako bežne, a moja najlepšia kamoška Annie mala síce dobre mienený, no nešťastný nápad donútiť Levia, aby mi polichotil.

„Nevyzerá dnes Bee fakt dobre?“

Bola to zrejme jediná téma, ktorá jej napadla. Koniec koncov, večne opakovala, aký mysteriózne príťažlivý je s tými svojimi tmavými vlasmi, širokými plecami a tou zaujímavou, nezvyčajnou tvárou; a ako si želá, aby prestal byť taký odmeraný a pozval ju von. Ibaže Levi nevyzeral, že by mal záujem o rozhovor. Uprel na mňa svoje prenikavé zelené oči. Chvíľu si ma prezeral od hlavy po päty. A potom povedal...

Nič. Vôbec nič.

Jeho jediná reakcia bolo to, čo môj ex-snúbenec Tim neškôr opísal ako „oči plné hrôzy“, a odišiel z labáku so strnulým prikývnutím a bez jediného komplimentu – ani len strojeného a falošného. Doktorandi – ultimátna klebetnícka stoka – následne vzali veci do vlastných rúk a celý príbeh sa vymkol spod kontroly. Študenti tvrdili, že mi ovracal šaty; že ma na kolenách prosil, aby som si natiahla na hlavu papierové vrecko; že bol taký zhrozený, až sa v snahe vymazať si ten výjav z hlavy napil bielicidla a utrpel nezvratnú neurologickú ujmu.

Snažím sa nebrať samu seba príliš vážne, a stať sa akýmsi mémom bolo istým spôsobom zábavné, ale tie klebety boli také šialené, že som začala premýšľať, či som naozaj taká odporná.

Nikdy som však za to nevinila Levia. Nezazlievala som mu, že odmietol predstierať, že ma pokladá za príťažlivú. Alebo... no, *neodpornú*. Predsa len, vždy pôsobil tak mužne. Inak ako chlapi, ktorí ma obklopovali. Bol vážny, disciplinovaný, tak trochu zádumčivý. Náruživý a nadaný. Alfa, nech to znamená čokoľvek. Baba s krúžkom v nose a modrým ombré asi nespádala do jeho predstáv o tom, ako by malo vyzeráť pekné dievča, a to je v úplnom poriadku.

Ak však niečo Leviovi *zazlievam*, tak je to to, ako sa ku mne správal počas toho roka, čo sme študovali spolu. Napríklad ako sa nikdy nenamáhal hľadiť mi pri rozhovore do očí alebo ako si vždy našiel výhovorku, prečo neprísť na stretnutie krúžku, na ktorom sme rozoberali vedecké články, keď som bola s prezentáciou na rade ja. Vyhradzujem si právo hnevať sa za to, ako vždy vykĺzol zo skupinového rozhovoru v momente, keď som sa pridala ja; ako som mu nestála ani len za toľké povšimnutie, aby ma pozdravil, keď som vošla do labáku; ako som ho prichytila uprene na mňa zívať s nespokojným výrazom, akoby moja existencia bola nejaká podivuhodná bezočivosť. Vyhradzujem si právo byť zatrpknutá z toho, že keď sme sa s Timom zasnúbili, Levi si ho vzal bokom a povedal mu, že má na viac. No vážne, kto spraví *niečo také*?

Predovšetkým ho však neznášam za to, že ma evidentne pokladal za priemernú vedkyňu. Zvyšok by som pokojne dokázala prehliadnuť, ale nedostatočný rešpekt k mojej práci... Za to si naňho vždy budem brúsiť sekeru.

Teda dovedy, kým mu ju nezarazím do rozkroku.

Levi sa stal mojím zarytým nepriateľom v istý aprílový utorok v pracovni mojej školiteľky. Samantha Leeová bola –

a stále je – kaliber v oblasti neurozobrazovania. Ak existuje spôsob, ako sa živému človeku pozrieť na mozog bez toho, aby ste mu rozbili lebku, Sam ho buď vymyslela alebo je naň expertkou. Jej výskum je geniálny, dobre financovaný a značne interdisciplinárny – preto robí školiteľku celej škále doktorandov: kognitívnym neurovedcom ako ja, ktorí študujú neurálne bázy správania, ale zároveň počítačovým vedcom, biológom, psychológom. Strojným inžinierom.

Levi vyčnieval z davu ešte aj v Saminom preplnenom a chaotickom labáku. Vedel riešiť problémy spôsobom, ktorý sa Sam páči – akoby neurozobrazovanie pozdvihoval na umenie. Hneď v prvom ročníku prišiel na to, ako postaviť prenosný infračervený spektroskop, nad ktorým si postdoktorandi lámali hlavy celé desaťročie. V treťom v labáku zásadne prekoppal proces dátovej analýzy. Vo štvrtom publikoval v *Science*. A v piatom, keď som sa do tímu pridala ja, si nás Sam zavolať do svojej pracovne.

„Chcela by som rozbehnúť jeden úžasný projekt,“ povedala nám so svojím obvyklým nadšením. „Ak sa nám to podarí, od základov zmení celé naše odvetvie. A preto naň potrebujem nasadiť moju najlepšiu neurovedkyňu v spolupráci s mojím najlepším inžinierom.“

Bolo to svieže popoludnie na začiatku jari. Dobré si ho pamätám, pretože to ráno bolo nezabudnuteľné: Tim si uprostred labáku kľakol na koleno a požiadal ma o ruku. Trochu teatrálny, nie celkom podľa môjho gusta, ale nemienila som sa sťažovať, keďže to znamenalo, že niekto túži naveky stáť po mojom boku. Takže som mu pozrela do očí, potlačila slzy a povedala áno.

O niekoľko hodín neskôr sa mi zásrubný prsteň bolestivo zabáral do zaťatej päste. „Nemám čas na žiadnu spoluprácu, Sam,“ ohradil sa Levi. Stál odo mňa tak ďaleko, ako len

mohol, a predsa sa mu podarilo zaplniť celú malú pracovňu a stať sa jej stredobodom. Neobťažoval sa na mňa ani len pozrieť. Ako vždy.

Sam sa zamračila. „Naposledy si vravel, že by si do toho šiel.“

„Zle som sa vyjadril.“ Jeho výraz bol nečitateľný. Nekompromisný. „Prepáč, Sam. Mám priveľa práce.“

Odkášala som si a podišla o pár krokov k nemu. „Viem, že som iba prváčka,“ prihovorila som sa mu chlácholivo, „ale dokážem odviesť svoju časť práce, sľubujem. A...“

„Nejde o to,“ prerušil ma. Na okamih ku mne obrátil oči, zelené, tmavé a búrkovo chladné, a na moment pôsobil zarazene, akoby nedokázal odvrátiť zrak. Srdce mi vynechalo úder. „Ako som povedal, na nové projekty práve teraz nemám čas.“

Nepamätám si, prečo som vyšla z tej pracovne sama, ani prečo som sa rozhodla pred ňou zastať. Vravela som si, že o nič nejde. Levi bol skrátka zaneprázdnený. Všetci boli zaneprázdnení. Akademická obec bola v podstate len kopa zaneprázdnených ľudí, ktorí zaneprázdnene pobehovali z miesta na miesto. Ja sama som bola mimoriadne zaneprázdnená, pretože Sam mala pravdu: bola som jedna z najlepších neurovedkýň v labáku. Mala som dosť svojej vlastnej práce.

Až kým som nezačula Saminu znepokojenú otázku: „Prečo si zmenil názor? To *ty* si povedal, že ten projekt bude skvelý.“

„Ja viem. Ale nemôžem. Prepáč.“

„Čo nemôžeš?“

„Pracovať s Bee.“

Sam sa ho opýtala prečo, ale na odpoveď som už nečakala. Usilovať sa o získanie akéhokoľvek vyššieho vzdelania si vyžaduje zdravú dávku masochizmu, ale počúvať, ako ma